Riimur
af
Jngvari Viidfaurla
og
Sveini Syni Hañs,
kvednar
af
Saal. Arna Bødvarssyne
og
útgiefnar eptir
Hanns eigin handar Rite.

Prentadar i Hrappsey,
í því nýa Konúngl. prívilegerada Bók-
þryckerie, af Gudmunde Olafssyne
1777.

Ista Riima.

Lángt er ſidann ſilfur kier, ſóns á bordi ſtódu, Allda Grams fyrir augum mier, ut af ſtraumar flódu.

Þá glønſudu gullbúnar, gledi ſaungva Nornir, feingu ad danſa full-lúnar fyrir menia þorni.

Þó ad ſtundum dimmann dag, draga yfir fyſti, annann gieck þá allt i hag, Jndiſs ſólinn lyſti.

Nú er gledi tíd ſú tæmd, timann þoli harda, ſleingir oſs ad følſku tæmd, Fóſtra Lopts Utgarda.

Einhvør gømlud Aſa Norn, inn þó híngad vendi, minniſs bar i hendi Horn, hana Grimur ſendi.

Hrímkalk ſkoda hlaut eg þann, hvørn ei ádur kiendi, og á því ſmacka wíni vann, Walgavtur oſs ſendi.

Aungvann fann eg af því ſmeck, allt var þad ſo doſid, ólíkt því ſem ádur gieck, inn um ſagnar hoſid.

Því mun Edliſs artinn brend, ód, ar veſſinn laga, oſs er þó til Akra ſend Jngvars metinn Saga.

 Margt

Margt hún greinir merkeligt, med-
ur sannleik klárum, i Svíariki er Sag-
ann þrickt, sú fyrer nockrum árum.

Hana sendir hingad mier, hiólbrands
ósa Veitir, Vel Edla sem virding ber,
og vann eg svarid heiti.

Þad eg mundi þylia liód, þegar
hann æskia villdi, mín skal verann vil-
ia góð, veitast eins og skylldi.

Síst er von ad sónar skrá, semie
þánka klárum Septugasta Ari á, ecki
fri af sárum.

Sinnid dofnar satt er þad, sælldir
flestar linna, hinu sem minsta amar ad
eckert kann vorkynna.

Nema hiarta giædskann gód, gnæ-
si og virskann yfir, sá hinn sami mikir
mód medann Digdinn lifir.

Því kiærleikans Edli er, uppfyll-
ing Bodorda, miskun bodna vitum vier
og voludum þínu forda.

Má þad heita mikils verdt, meid-
slum kalinn Ilia, allir villdu vel hafa
giert, vid nær heiminn skilia.

Viti síst hin Vinstri mund, velgiörd
hinnar miúka, óvíss daudans ad fer
stund, eins þeim heila og siúka.

Fremur ecki formálann fysir leing-
ia ordum, hliódlitill ei kveda kann,
kunna jeg þad þó fordum.

Søguna byriar Saungwala, soomir þier ad mæla, um þann Konung Uppsala Eirik Sigur Sæla.

Sigrid Storraad Hilmirs hiet, hlockinn eskiu linna, Ondina fyr enn Ossann liet og Edli drambseminar.

Skiolldúng sagde skilid vid, skordu kofnis braūa, sídann hafde fullann frid, og feck henne landid Gauta.

Edli vondu únulksud, alla sína daga, lastade hædstann Himna Gud, hermir Olafs Saga.

Sinniss vondskann, sig umbió, so i hiartans bølum, ílla lifdi ádur enn dó, um hana fæst vier tolum.

Þar vóx upp á þundar qvon, þakinn liósum olldu, Olafur Svenski Eiriksson, og Sigridar toldu.

Atti dóttir Sikling sá, sem ad frægdinn stidur, hverrrar nafn ei hermast má, hennar Aki bidur.

Atti þesse Odol stór, austur þar í lande, enn var bodinn þorna þór, þótti Gram ríktande.

Fesom ecke ferdinn var, frá reid Kónge Tignum, og ad lyktum þoldi þar, þrauta verk i hriggnum. Eptir

Eptir þad i hilldar ham, hefdúngs gieck frá jordum, frægann Eirik finnur Gram, fylkiſſ Kóngur úr Gordum.

Dodlíngs beidde dóttur ſá, dvínade þraut ad vonum, þar til ſagdi Sikíng já, ſvanninn for med honum.

Aki fretti farid er ſprund, fræning ligru hríngiar, og med honum íttu á ſund átta Stórhofdíngiar.

Komu á óvart Þeingil þeim, þoll feck birdar grana, drápu hann og ſviftu ſeim, ſigldu heim med hana.

Brúdkaup dreckur dróſar til, doſa ſorgar eidir, Aki og ſitur um þad bil, undir Konungs reidi.

Ræſir vill ei ríki í, reida beittann ſkióma, mannſpell giora þar med því, þotti ecke ſóma.

Atti ſon vid ſinne frú, ſeims hinn fræge lundur, hvad til glede horſir nú, heita feck Eymundur.

Aki ſendir Siklíngs til, ſáttargiord um rædir, bad í gleimſku glattſt hil, giolld fyrer ſitt brádræde.

Líklega tekur Lofdúng því, lægeſt giordinn ſátta, Aka vid med frelſe frí, og felaga Kappans átta. grei-

Greina mitt óglada spiall, gott af nockrum seigir, Hákon nefnir Hlada Jall, hann styrdi Norveigi.

Fiolda Barna átte Or ástvin Havrga Brúdar, kiær hanns dóttir kyrtla vor kveckti á lióssum údar.

Sú hiet Audur, sagdrar bad, Svía Josur fróna, Eirikur sem um jeg kvad, og hofdíngiar þióna.

Gilfvi Svía gott feck svar, giorde Jarl framstitia, ad sier betur þocknist þar, þad hann lieti ei sitia.

Sier námunda naud mág sinn, nú er strax áqvedinn, dyrdar Brúdkaups dægurinn, dansar í Kóngi gledinn.

Ordsendíngar Aka frá, aftur komu specktar, baud siálfdæmi Budlúng þá, og besta fríd án sektar.

Vid brúdkavpi sinu senn, Siklíng búast náde, bodnir verda margir menn, og mestir af Svía láde.

Aka nefnir eirninn til, og þá hofdíngiana sem ad filgdu um slædar hil, fleigir birdar grana.

Þegar sól um Svía hiall, sínum lióma fleigir, kiemur Hákon Hlada Jall, og herrar úr Noreigi.

Ur Svía velldi sókti heim Sikling
þar án dvala, fiolmennid um folld og
geim, ferdast til Uppsala.

Á Stillirs gardi stórhyst var, og
sterkir timbur skálar, einn feck hallda
Aki þar, med ullum grædiss bála.

Fiælmennastur hermist hann, Hilmir
næst og Jalli, feck þvk stóra fletz
galltann, farsællt ei þó kalle.

Ecke um sinn med Aka var, egta
frú nie nidur, bod ótrúlegt þotti þar,
þrokti á hulldu fridur.

Veitslann fór med vegsemd fram,
voru alskipud sæti, skiemtann ørfvast
skála dam̃, skvettu um andar stræte.

Horn og krúsir hirdinn bar, í
hollu Gilfva kunne, villtar svelgdu þióðir
þar, Þórs og Odins minne.

Aki vardholld á sier fyrst, eiginlega
hafdi, þegar veitslaun þar med
list, þiód í fognud vafde.

Enn þess meir sem á hana leid,
allri varud tínde, eitt var nætur eftir
skeid, ónád honum sínde.

Eirikur med hraustann her, hilldar
skríddur kápu, ad óvorum Aka fer, alla
samann drápu. Hann

Hann siálfann og hina med, hofdíngiana átta, fyr sem lietu Silfva gied, gremia stigd ósátta.

Þar vid skierdir skála straum, skickun þar í landi, draglok fyrir dryckiu glaum, dró tíminn lídandi.

Siklíng hábrocks svada stall, sæmdi góda mykir, Hákon rídur Hlada Jall, heim í Noregs ríki.

Sierhvor eins um Svía frón, Siklíng þar vid skildu, hofdíngiar og hófa lión, hvottu af kappe gilldu.

Imsir tala um Aka fall, er so skrád á brefid, hallda sumir Hákon Jall, hafi þar rád tilgiefid.

Nockrir seigia siálfur hann, sækte þá med geiri. Gloosun ill um goodann mann, gremst mier þegar eg heiri.

Skortur er aa sognum siist, sumir fyrir verda, liootum qvitt sem lyginn niist, lætur ad brioosti herda.

Dofnar sturinn hugur hier, horfiñ listar tiima. Sofnar lurinn allteins er, endud fyrsta Riima.

2ur. Riima.

Aptur vaktur einn af skógie indiss dæmdur, blóma þaktur føgrum fyrri, flæmist hraktur í mótbiri.

Skálldinn fordum skrif formála skickudu eptir, søgunnar ordum sig ad vanda, so í skordum lietu standa.

Hvad mun gillda heims óskickun hier um ræda, daufheyrn fyllda fólkid hatar, flest hid millda sier til bata.

Aminningar Yfirmanna ecki stoda, hardud þvíngar hiartans inne, um hapt þrimlínga og salakinne.

Agyrnd geisar ádur og nú med offa stórum, ørg dádleysa frídlann fianda, fær ad þeisa um bygdir landa.

Arsi ræna einn Smælíngia íllt má kalla, Jøtuns bæna Jálkur heidinn, um Jørdu græna so var veidinn.

J nátturunne Løgmál lesid lá fyrir augum, giørla kunne gott ad stunda, enn godunum unne og safne mundar.

Hinn ágiarni øngva sparar ó dád vinna, frændur svarnir fá þess giallda, fedrags kvarnir hanns því vallda.

Velltur þó frá vellum þeim nær varir minsta, þiófa kló i þreknu starfi, þá fær só ad dáins arfi.

Hinn

Hinn sem ætti unna hann sinn aud ad hlióta, optlega grættur sat til sidu, sidla kiættur mund nie blidu.

Treyst þvi madur ecki á Afgud aumann heimsins, gódviliadur gief um tima, gnótt audgadur hafnar bríma.

Þvi þú veitst þar eckert af nær aud vidskilur, hiartad reist til himna láttu, hiedann leystur fagna máttu.

Slaghendingar stefia starfid strax formála, nídurþvinga óds med ímu, álmi hringa kved eg rímu.

Eignir Gramur undir sig tók Aka flestar, og hinna aflramur hofdíngianna, hiors þeim glamur fior nam banna.

Eptir dóttur sende sinne og syne hennar, melldurs gróttu þrekinn þundur, þar med drótt vóx upp Eymundur.

Þar var vírdtur vel af Kónge ad vísu reckur, einn aude fyrdtur athugasamur, uns **naufkirtu** klæddist Gramur.

Olafur ríkid Eiriksson ad erfdum tekur, kiorum slík af Kóngi Eymundur, kosta lík þar feck um stundu.

Slnar

Sínar lítur eignir oft í Ödlíngs hendi, sinnid bírur sú ránsfluga, so ad þrytur kiæti huga.

Eitt sinn sendi Siklíng menn ad sækia giolldinn, af austurlendum Aka jordum, og sier kiendum þar stórgordum.

12 þeir fóru ad fylkirs villd og fáka keirdu, hugur stór vid Eymund kunir, ódda þórum heilsa kynne.

Roskinn var nú randa tír á rognerꝭ sprundi, 12 sier þar hann feck til filgdar, fetbreid bar og mottul hilldar.

A þann skóg sem Ödlíngs rídu ítar þessir, frænda róg ad sækia sendir, sviftir plóga roskur vendi.

I bardaga brátt þar sló so blædde úr undum, Eymunds haga hond í lyste, hufſ glód braga er reina fyste.

So gafst fundur sverda þar um svid apalldar, allir hrundu hels ad láde, hann Eymundur lísid þáde.

Ingigierdur Ödlíngs Svía Olafs dóttir, mikils verd á vidris sprundi, velsemd ferdug sýndi Eymundi.

Ráskilld

Náſkilld vóru niótur hríngs og naumann borda, ráda ſtór ef remdi baga, reiſa fór um þeſſa daga.

Reid um ſkóg þar roſiſt hafde randa mány, Eymund vóg í vagn al-ſærdann, vaktadi nóg og heim liet færd-ann.

Þó ad blæddi úr branda ſporum balldri vigra, allann græddi eikinn ſor-va, eckert mæddi geimir dorva.

Gramur fretti fallid manna um frón er ſendi, þínged ſetti þar allfræg-ann þó mót rietti giørdi utlægann.

Otur ranga Eymundi gaf Ingi-gierdur, borinn ſpánga í herned helld-ur, hlies um tánga ſigri velldur.

Keſin þór þann kiore giæfa og kunne ei ſleppa, hlies á jór med hand-ar ſkafle, hann var ſtór og ramur ad afli.

Jariſleifur Joſur ſtyrdi jord Holm-garda, um bólmar ſveit kom briótur ſverda, beiddi reifur Ingigierdar.

Giefinn var meya Gilſa þeim med gnægdum ſeima. Sorſva freyia for digd ſvarda, um fiotur eya auſtur í Garda.

Þad

Þad Eymundur fretta fer um folldu þorska, elris hundur hans nær íglir, hiorva lundur austur siglir.

Vid honum tekur vísir best og veiga skordann, giordist frekur geirs á þíngi, Grams ósekur lids foringi.

Bródir Siola Burisleifur bugners galldra, tídum gól og rændi hanns ríki, rann í dóla Øfunds síki.

Ogna grimmar orustur vid Eymund hádi, þær voru 5 enn feck ósigur, fleins í rimmu Siòli digur.

Til so færdur Tiggia var ad taka ut kaupid, blindadur særdur bádum augum, biladi værd af fiotra taugum.

Þar Eymundur feck offiár so fæstir kunna, telia pundinn tára freyu, úr Tirfings funde hárs á meyu.

Jók hann ríki Jarisleifs med járne beittu, so hanns líke siást muñ eigi, í svidris slík á nockrum deige.

Øll þau greina Herteitz hregg sem háde í Gordum, verdur sein ad seigia túnga, og safn af hreinum grana þúnga.

Eptir þetta Ingigierdur íta sendi, fodur mettann fe og blóma, finni þiettánn lundar skióma.

Fodur

Fødur án efa folldinn bidur fiard-
ar bála, reidi uppgiefa Eymund vidur,
og ad sefa heiftar hvidur.

Eignir fáe allar þær sem átti í
lande, so ei þiáe Siklíngs velldi, sverda
þrá med ráni og elldi.

So má kalla Kóngur þessu kynne
játa, handar mialla hrund þad kiendu,
hauka stalla borfvar sendu.

Bió Eymundur borda lión í burtu
físti, á Solsagrundu Siklíng qvedur,
og sorfva hrundu kiærleik medur.

Fiølda knara, fiøldann lidz og
fiøldann bauga, hafde á þara vitur vell-
di, vængur ara klíu sellді.

Øskrar hefring, urra hiól á udar
kørfum, rána efling ried átaka, rasta
sefríng í nam braka.

Linudust eigi læte vinda og ligru
girdils, fyr enn veiginn stafnar stittu,
og stóra meiginn landid hittu.

Setst ad ríki sínu þar í Svía
velldi, Kónga líki knar Eymundur,
kominn med slíkri sæmd á grundu.

Brátt sier afla kvonfangs kunne
kvern bíts álfur, sennu hasla sólinn
veiga, og salagasla nádi eiga. Ey-

Eymundur vid ekru spenssa átte nidia, þennann búr med þocknan alla, þolugur nam Ingvar kalla.

Exladi ríki roskur sitt sem Ræsir væri, herlid mikid hafdi og stóra, hlies vid dýki þiliu jóra.

Höll liet smída siálfum sier og sínu lidi, innann prída orma dýnu, ærid ýlda og silfri fínu.

Oli Gramur fretta fer af frægdar manne, þad eitt framur þá nam spyria, þordi ei glamur hilldar byria.

Ingvar þróast uns ad níu árinn hafdi, bernska sóast, framinn frídi, og fegurd prófast sem tilhlídir.

Fodur bidur finna mætti Fylkir Syka, leisi vidur þádi þorna, og þíngd ei midur gróttu korna.

Ægir þann sem átte bestann Aka nidur, Ingvar vann med vegsemd taka, visse hann þad ecke saka.

Gulli var og Gimsteinum so giorla settur, einginn þar feckst annar slíkur, ulfs á mar, eda honum líkur.

Sverdid besta fodurs feck til ferd-ar líka, allra mest vier af því hrósum, ásagiesta búed liósum. Fleiri

Fleiri hafde fogur þíng sá fleigir gierda, um sig vafde íggiar skrúda, á þeim lafdi geislinn udar.

15 vóru í flocki þessum fífu niótar, randa þórar briniur bestar, báru og stórir þeirra hestar.

Gullna hiálma, gyllt herklædi, góda skylldi, og fagra málma báru blídir, bórfvar álma fróns um hlídir.

Austann eftir Svíþiód sóktu senn hofdíngiar, hvorgi kreftir hönum bióda, hrigdum testir, veitslur gódar.

Þecktist vída þeirra bod og þádi gáfur, aftur hlídar orma skreytir, ullum fída meidmar veitir.

Um hofudból og herragarda hauðurs reita, liómadi sól á lióssum gierdum, sdurinn gól af Ingvars ferdum.

Olafur sem ítum stírdi um Ingvar frette, átti bur med allskins dádir, Önundur sem heita náde.

Var á alldur Ingvar vid og efnilegur, fodur balldur bad mens flióte, búest taldur snilling móti.

Sínum fagna frænda vill med fremd og sóma, gólf um vagna fellur forinn, faun so ragna kindils borinn.

Giördist fundur fagnadar þeim frænd nm medur, knáer um stund til Konúngs sala, komu lundar fofners bala.

Móti geingur Gilsi þeim sem giördi fagna, og baud feingi elfu kiera, Ingvari leingi þar ad vera.

Hann qvadst þiggia þetta bod og þockum taka, færdi Tiggia hiálminn hvíta, og hiólbrand yggiar gripi níta.

Sinn qvad fodur senda hönum soddann gáfur, so vinskaps lodur vella kynne um vitsku Trod, hiá hyggiu ínne.

Gramur þáde giersemar med gódu lindi, Eymund tiáde sier ei senda, samt á láde gripe kienda.

Var þar nú um veturinn med vegsemd mesta, Ingvar búinn ægers skímu, enda jeg lúinn þessa Rímu.

Mærd umbreitist, muni þreitist, margt þo dreymi, liitil veitist, sælld med seimi, smart ureitist, madur í heimi.

3dia. Ríma.

Kvæda sinsd um kallda tíd, kis eg flets

flets í gállta, þó veikist lund ad stitta stund, stírir Silfrinn hiallta.

Vidur teins mun einginn eins ad øllu í þrauta standi, reina til hvad raunardil, Rímur kveda á landi.

Enn med þvíjeg ádur frí, af þingslum stórmeina, kvædinn baud þeim bitir aud, best mun sama ad reina.

Mín þó tvist sie liódalist, og lag hafi nú til minna, enn ádur var vid austra far, ætti mier vorkynna.

Sie hann til sem einhvorn íl af kiærleika hefur, og vorkun þá sem veitast á, enn verølld litt umgiefur.

Mig fýser hvad farsællt er, fridinn semia um ræda, þad er best til þægdar mest, Þeingil dyrstum hæda.

Hanns er villd med heidri og snilld, hvør vid annann breiti, hrindi stigd úr hiartans bigd, hollar trigdir veiti.

Sathans slægd og svíka nægd, sitia um menn í heimi, samlíndid og sannann feid, sá vill einginn geimi.

Hvor mun hann sem hatur vann, hart á annann leggia, er sætti menn sem eru enn, ecki úr minne seggia?

Sie hann til þad sama vil Sathans er sporracki, og einn af þeim sem hier um heim, hanns iklædist stacki.

Þrællinn kann sem ódigd ann, og øllum vill hid vesta, vondskuslár ad verda einn ár, i vargaskapi mesta.
Hinn sem frid med sóma sid, og sannar trigdir stundar, Gudi kiær þad vitum vær, víkur til hanns fundar.
Giesist oss þad heilla hnoss, hreinann kiærleik vanda, og varast þá sem vilia oss slá, vinnu Eiki fianda.
Formálans so dvínar dans, dansa vid nískímu, þó kiem til um þetta bil, þridiu ad írkia Rímu.

Vorid bliidt um velldid friidt, vídi gledur sverda, Ingvar bióst med aungvann þióst og Önnundur til ferdar.
Drómund hlies vid drafnar fles, byrid reidar besta, og sødul þann sem báru brann, blisinu allra mesta.
Ingvari gaf med skíniugt skraf, Skiolldúng Svía jardar, í skilnad enn þackar þad, Þeingil niótur barda.
A Eymunds gard vid ekru bard, ítar koma nádu, fretti þad í þessum stad, Þeingils make fiádur.
Gaf sig þar ad þessu ei par, þá nam Ingvar rída, fram ad høll um vídann voll, vill þar Gramsson bída.

Hinn

Hinn qvad ney, þad hæfir ei, hollina í med kiæte, ridu ótt med ærinn þrótt, innar fyrir háſæti.

Heilſar þeim ſá hreifir ſeim, hollda ſpurdi frída; hví ſo brátt med hreyſti mátt, holl í fære rída?

Honúm ſvar gaf hreint Ingvar, Hilmir Svía fróna, mier gieck mót med hofdíngs hót, og hirdmenn ſem honum þióna.

Enn hanns nid med elſku ſid, einginn veitiſt blída, kommum hier því þótti mier, þægt i holl ad rída.

Uppſpratt þar ſá orku bar, Eymundur, af heſti, tók Aunund med áſtar mund, og baud þióni fleſtir.

Odlíngs þá nam ínna frá Ingvar fodur giofum, ſiá med mier hann ſendi þier ſodul og jór ſem hofum.

Eirninn ſkip allgódann grip, giálpar á fogrum ſande, ſo vinſkaps band um vitſku land, verde óſlítande.

Eymundur vid úngann bur, ordum þanninn breitti, Odlíng þier enn, eigi mier, ædſtar giafir veitti.

Lofadi þo um lyndiſſ mó, Lofdúngs gáfur meſtar, vid ſinn nid, med sóma ſid, og ſierhvad giört hid beſta.

Kóngs ſon þar um vetrinn var, í veglegu eftirlæti, kom vortíd nær ved- rinn blid, veita mönnum kiæte.

Heim vill þá um hiera lá, Hilm- ir finna Uppſala, og Ingvar med, ſem liſt var lied, laungum trigdir ala.

Fálka þar ſem fiadrernar, fagrann gullꝫlit báru, Eymundur gaf Odlíngs bur, áſtar giedi kláru.

Skildu vid þann golners grid, gaf og hier um tolum, Olaf Gram í hilld- ar ham hittu ad Uppſolum.

Fylkir beimum fagnar þeim, feig- inn komu þeirra, fodur þá liet fálkann ſiá, fagur bendir geira.

Arſinn þad vid Odlíng kvad, Ey- mundur hinn ríki, ſendi þier þad ſann- aſt hier, ſá mun fæſtra líke.

Niótur vigra nefna mig, Nífiúng ſvarar mátti, um þánka hanns þeſſ mik- la manns, midur ſer eg þrátte.

Eptir þad í ſterkum ſtad, Stillir til ſín kallar, arfa ſinn og Ingvar hiñ, kta vid nam ſpialla. Reiſ-

Reisid fliótt, enn filge drótt, finnsid Eymund ríka, merkid eitt skal verda veitt, vide roguers slíka.

Betri giof um hiall eda hof, hittist ecki vída, sigur því mun fylgia frk, um feril mistar hlída.

Milli vor med þrek og þor, þad skal merki sátta, fóru braut med linna laut, lundar miols ambátta.

Konúngs tal med kosta val, og kiorgrip færdu Eymundi, þægdir jók med þockum tók, þessu og best vid unde.

Rídid strax um folldar fax, sinned Stírir þióda, Eymunds var vid íra svar, eg vil honum bióda.

Veitslu til med unnar íl, ordinn skulud róma, Eymundur sá Aka bur med undirgiefne og sóma.

Blóur þier ad þiggia hier Þeingill slædi horna, þægd er mest ef þú hier siest, þunde grottu korna.

Eptir stund á Fylkirs fund, fóru, bod Eymundar, sogdu Gram hann gledsiast nam, og gyrnist til hanns fundar.

Med fiolmenne sínu senn, Sikling heimann rídur, liómar sól

 um

um linna ból, og landid ríke sídur.

Fákar þar um fenris mar, fagra sødla báru, fóru skeid og fríſa um leid, furdu sveittir váru.

Ad Eymunds høll um vídann voll, Vísir náde ríða, sá fagnar sem fyrer var, frægum Stírir lída.

Ohægd gróſt enn upp þar hófst, øli blandinn kiæti, vinskaps trigd um vitsku bygd og veralldar eftirlæti.

Settu i stand þad sáttmáls band, svarnir vinir heita, þar til hel, þad hielldu vel, herra sokti neyta.

Giæddur seim reid Gilsi heim, giørde Ingvar fylgia, og arfi hanns med geima glans, gøfugum fædir ylgia.

Elskadi meſt sem arfa beſt, Ingvar Stírir sveita, jafnann var hiá Þeingil þar, þrekinn Balldur skeita.

Mikill merkur ſtór og sterkur, ſtáls var bør og frídur, vitur milldur mentum fylldur, málsniallur ei sídur.

Gódur vinum, grimmur hinum, gilldur og snar í bragdi, sem Stirbiorn sá Ulfi og Ørn, æte nóg tillagde.

Frændi

Frændi hanns var sá til sanns, Svía nefndur kappi, jafnast eins, sá fleigir fleins, fylldur sæmd og happi.

Tiggia vid þann Triggva nid, sem tærest lofstír hrønnum, um nordur ǽttar æfvi þrátt, eins fyrir Gudi og mønnum.

Ein var þiód um Austur slód' er Seimgalir heita, Svía Gram þad fór so fram, fyrdar skatti neyta.

Senda þá, sem skírir skrá, skattana heimta stóru, Ønund vann og Ingvar þann, er frumvaxta vóru.

Hofdu þriú um hefríngs bú, hreindírinn sólborda, udur qvad um hyksu hlad, hædir gleiftu stordar.

Aungva þraut um þorska laut, þoldu skip siglandi, birinn var hinn beste þar, bægdi þeim ad landi.

Fundu lód og þessa þiód þíng vid lands menn stefna, Kónginn þar sem kaus Ingvar, kunne um skatt vid nefna.

Málsnilld hanns þess hreystimanns, hofd er leingst í minnum, dofnar valld þeir gyrntust giall, greida kappa sviñum.

Voru þrír sem vatna fír, villdú ei uti láta, hofdíngiar á hialli þar, heiftugir úr máta.

Safna her og hugdu sier, hiors fyrir danse stíga, Budlúng það vid barma kvad, búist fliótt til víga.

Feck þeim lid, þá fyrdtust grid, fólkid heli selldu, hiorinn gól enn giera jól, gotnar Svenskir hielldu.

Fludi her um fenris ver, í flóttanum hofdíngi, hremdur var sem hellst af bar hinum á skeglar þíngi.

Móti stód sá mest um slód, Milldíng skattinn súka, heingdur var enn hinir þar hers úr mundum striúka.

Herfang mest og hoppinn flest, hirdar feingu skiallda, stigu á skip í sama svip, súdir blakar allda.

Stód í vod enn glódi gnod, gulli kyliann fría þar til siadir fóstur lád, fundu og Jofur Svía.

Offiár heim er sóktu seim Svenskum Ræsir færdu, Ingvars frægd og orku nægd, allir hrósa lærdu.

Settur var af Sikling þar sá yfir Stórhofdíngia hvorge brást á

haudre

haudre áſt, heidur og fiárins díng-
ia.

Neſla ſtrond, ſier hiellt vid hond,
honum fæddi arfa, nefniſt Sveinn í
hyggiu hreinn, hirdir feum ſtarfa.

Þar til var á velldi þar, vel 20
ára, Dogling hiá þar dvaldi ſá med
dropana freyiu tára.

So fiell til um ſama bil ſeims
fyrir tignum runne, gledinn þraut um
þáuka laut, þuldi ei ord frá munne,

Kongi þad, í þeſſum ſtad, þótti
mein óſietta, um þá hrigd ſem eikur
ſtigd Ingvar náde fretta.

Ingvar tier ef ertu mier, allteins
vel ſem lætur, og þú villt ad upp ſie
fylldt, ángurs fái eg bætur.

Grams nafn hier þá giefdu mier
Gofugur Stírir Sveita, allt annad ſo
Kóngur kvad, kiori eg þier ad veita.

Þvílíkt ei á þundar mey þegnar
hlutu fínir, fremur ſíſt, á folld umbrítſt,
enn frændur beſtu mínir.

Þar rómaſt ad þar vid braſt, þeirra
vinſkaps ſtreingur, Rímann ſtird ſo verd-
ur vird, varir hún ecke leingur.

Mier

Mier er kiært, ad verdi vært, og vid ei bært, ad ſinne, fæi eg blund, um ſtutta ſtund, ſtødvar lund og minne.

4da Riima.

Sonar vín um ſinnu dal, ſumir lietu renna, eiddiſt pín þá ſtigdum ſtal, ſtaupa gínars dropa tal.

Þeſs Widfaurla þil eg brag, þad ef má ſo kalla, á fætur ørla heims vid hag, hriádur giørla nótt ſem dag.

Harme fædiſt madur med, miúklega veſæll nærdur, árla hrædiſt heiptar gied, heims og mædiſt þá vid bed.

Biartleik mál ſem burdi fær, blóminn vex og kraptur, gata er hál ſem geingur nær, glædiſt bál um tradir þær.

Einginn telia óvine upp hanns kann, i heimi, ſem vilia ſelia fiør og fe, med forſi qvelia hádi og ſpie.

Grafar til frá vøggu veg, vondann hreppir margur, feninn hil, ſo ferd er treg, froſinn gil og ofbodſleg.

Biørg og ſvadar bæta vid bølid lángrar reiſu, heimſins tradar hálku ſkrid, heilſu ſkadar manns og frid.

Hvar

Hvar hann tialldar so um sinn sesi hvildinn þreytu, þar er alldar óróinn, og ofur kallda stórhridinn.

Sathans flockar sækia ad, sinum med freistingum, vilia locka i vondann stad, so vanti þocka og Guds fagnad.

Augunn siá þad ecke skal, innra gyrnast hiarta, vondslegt þiáir túngu tal, tidka fáir þarflegt hial.

Þar er hætta hvar sem fer, heims yfir svada leiti, og illra vætta adsókner, edlid grætta margur ber.

Sælld þó skini heimsins hir, hætta er nóg i skugga, aptur dvin sú reinist rir, med rodma sinum burtu flyr.

Vatnid elldur vindur og flest, veita manne skada; synd þeim velldur sælu brest, sinna gielldur verka mest.

Ondurdis þá meidir mann, og mikid heilsuleisi, ellinn kis ad eiga hann, ytra fris um tíma þann.

Sumir vinir verálldar, vid hon- um baki snúa, fáir hinir finnast þar, med fremd ólinir adstodar.

Einginn madur seigist sitt, sæll fyrir endadægur, þó sáe gladur i far- sælld midt, fullhugadur timann stitt.

Best er rád i heimi hier, þá hellst ad óskum geingur, giædsku sád sem Gud heimter, og gódar dádir temia sier.

Hvi-

Því á ſeimi þeſs eg bid, þecking brúkir riettra, og i heimi leggir lid, lid ſem geimir mótlætid.

Guds i hendi er giæfann manns, gott er hann ad bidia, ad oſs vendi hiálpinn hanns, hier ſkal endir formál-anns.

Ingvar þar um þetta bil, þolugur bioſt úr landi, ríki ad fá med rogners íl, reina má hvad verdur til.

30 ſkeidir feck ſier frí, og fólk úr velldi Svúa, Loſdúng beidir lande í, lauſa meidir une því.

Kóngs nafn fáe og koſt um ſinn, ſem kunne ádur velia, hinn kvadſt þá med herſlockinn, á hvaljord blá albú-inn.

Hefdi án vaſa hier i ſtad, Hilmir bodid ádur, mier þad ſkraſa er meſt um-þad, munda eg hafa koſid þad.

Litlu ſídar Svíþiód frá, ſigla Ing-var nádi, um vendils hlídar vóru þá, vedrinn blíd ſem kioſa má.

Grædirs lión um gialpar ſtrond ad Gardarſki hielldu, ſlieg á frón med hrauſta hond, hann ſem þiónar ſveitum hond.

Kóng,

Kóngurinn reifur kunne þar, knár Ingvari fagna, Jarisleifur blómann var, baud án deyfu horna mar.

I þriá vetur þar dvaldist, Þeingils Ingvar maki, túngur gietur, lióst med list, lært so betur uppfrædist.

Ingvar frekki elfvur þriár, austann fielle um ríki, mesta riett i midid stár, mikid þiett vid strauma fár.

Upptók hennar einginn mann Ingvari seigia kunne, spióta greinir spakvitrann, þó spyrja nenne hinn og þann.

Liet sier fanna fleigir þar, fálka ligru metinn, um líndiss ranna líka snar, leingd ad kanna elfvunnar.

Biskup vígia Bóljárn liet, og blossa tinnu stóra, nockra fría greint eg giet, gunne día báls er met.

Kesiu nióte filgdu á far, frægsta þeim Ingvari, hvor med spióti hreysti var, Hialvigi Soti Walldimar.

Ketill Garda vitum vel, var Islendskur madur, fleigir barda frægann tel, um flod sem jardar grænu hvel.

Ei vid tafdi álma tír, í gustur snere stefnum, 30 hafde þiun-

Þiliu dýr, Þorf sem krafde út sig býr.

Eptir lángre elfou ad siá, unnar dýrinn synda, bannar spánga briótur Þá brøgnum gánga landed á.

Straff vidleggur Þetta Þar, Þó skal einhver vaka, á skipi seggur sem ad bar, sína egg med hreysti par.

Er so tiád ad eina nótt, átte verd ad hallda, Ketill fiáde dormar drótt dreingur á ládid skundar sliótt.

Otull fór nú álma ver, áfram̃ leingra enn hugde, i giedi rór adgiæta ser, glugga jór einn háfann sier.

Inn hann skundar og sá Þar, elldhrymnir á glódum, Þegninn undrar Þad tilbar, af Þvita mundar giordur var.

Ketill tekur hraustri hend, af hlód-unum upp sína nafna, ferdar sekur fyrrist grønd, ferdina vekur ofaun ad strønd.

Einn sá hlaupa efter sier, ógnar-leganu risa, undann kaupa fagurt sier, sofners laupa kiefti ver-

Sam-

Samann dregur so með heim, setti pottinn niður, kappsamlegur að komast heim, þó klungurs vegur hindri þeim.

Hodduna með sier hafa vann, hleipur nú sem kunne, kappinn riedi horfa á hann, hrugner tiedi kietilinn fann.

Imist frá eda aftur til, elldhrímners hann geingur, loksins þá úr bistum þil, bruna náer húst i þil.

Garda Ketil þrétur þraut, þegar kom til skipa, hierum gietur happa naut, hodduna liet i kistu og braut.

Menn vier tiánn morgun þann, máttu á land uppgánga, dreingir sáu doggslódann, driúgt vidbrá er skoda hañ.

Ingvari greina þetta þar, þá bad Ketil seigia, hefdi fleina freyr af mar, farið á meyna sídhattar.

Kvadst ei mundi meida hann, medkienning ef lyste, hann á sunde seigia vann, satt um fundinn og risann.

Rosemd orvar fliótt nam fá, forlát sinna afbrota, sveigir hiorva sína þá af sílfri giorfva havddu má.

Marga daga sigldu senn, um svalid elfvar breida, litu án baga mætir menn, morg um skaga herodenn.

Partil annann sáu síd, sem og lit á dyrum, fiárlægd kannast firdar vid, um folldar ranna austur mid.

Af kima ránar qvolldid þá kiemur bragnar líta, sem hálfann mána hialli á, haudri lána fegurd má.

Vord ad hallda Walldimar vann þá nóttunn kiemur, vid ei stalldrar viek af mar, ad vitia um talda byrtu þar.

Hæd ósmáu hann kom ad, hún var biort ad líta, ormar láu í þeim stad, ecke fáu, satt er þad.

Sváfu þeir á sínum bíng, sitt spiótskaftid riette, naddafreyr og náde hríng, nodru leir var ágiætt þíng.

Einn vaknadi alla þá, upp líet þesse hrockva, vesta næd sem verda má og virda skadar, seigi eg frá.

Jormungand sá jafnast vid Jaculus er nefndur, eins og fiandi í sínum sid, síspuandi med eitrid.

Walldimar um velldi þá, vann til skipa ad renna, sagdi

Ing-

Ingvari satt i frá, og sîndi þar hann bauginn á.

Annarar hafnar Ingvar til, ítum baud ad hallda, þvert um drafnar þetta gil, þar so stafna festa á hil.

Yfirum snarast elfou fló, uvættu-rinn vesti, elldi þar og eitri spió, ita vara hrædslann sló.

Yfir skip sem áttu tveir álfar dal-madiku flaug i svip so fóru þeir, í feigdar hrip med skofnum reir.

Yfirum módu aftur fló, og til stodva sinna, sásem ódum ádur spió, eitri á þiód so margur dó.

Nockra á vade Ingvar enn, áfram daga helldur, fyrrist skadi mæta menn, marga stade litu senn.

Eina borg þar ítar siá, af mar-mara hreinum, fágud torginn fingra sniá, og freyiu sorginn turnum á.

Fólk á líta fagurt var, fioldann manna og kvenna, ærid nita ásiud bar, ullar ríta nálgast þar.

Eini var þo sem yfirber, adrar kurt og prídi, falldz eyg lóa sem þá sier, sig tilbio og teikna fer.

Sinn á fundinn stefni strax, stieg Jngvar af skipi, hitti sprund um folldar fax, med frída mund, um tíma dags.

Hún nam fretta hvorier þeir og hvadann komnir væru? þeigia sliett nam fíku freyr, físti þetta reina meir.

Hvort ei fleiri falldagná, feinge túngur mæla, sídann heirir margar má, máls um eiri sprundid tiá.

Ríódust kunne resta grund Róm- verska ad mæla, Þídverskunne þæg var lund, þarmed unne Griska sprund.

Mál Nordmanna skildi skír, skara mundar sunna, giegnde svanna sverda tír, seigia vann hvad hiete dír.

Spurdi heita bør vid bif, brúde ad tign og nafne, hún qvádst heita Sil- kisif, og seggium veita grana klif.

Jeg á ad ráda ríki hier rindar eliu og þegnum, baud hvad þáde brod- da ver, i borg med dád og øllum her.

Skipinn sídann báru ad borg, brag- nar øll innlendir Jngvars frída um tún og torg, tírar skída hrestu ei sorg.

Øllu lidi eina þar Jngvar tilbió høllu, so være í fridi velsemd- ar

ar frá vondum síðe blótskapar.

Hvert samneyti holldum við heiðna menn bannaði, variſt ſveitir vondann ſið, og valla umſkeiti qvennfólkið.

Aungvu ſprunde ínn i ſal, útann Drottning leiſði, við heiður undi herma ſkal, hvoriar ſtundir kappa val.

Nockrir geingu firdar frá feril hañs boðorda, daudann feingu daprann ſiá, ſo dugðu ei leingur ſŷnðga þá.

Einginn brióta eftir þad, Ingvars ſkipun þordi, góðz mig nióta gyrnir að, giorir þrióta mærð í ſtað.

Mædiſt hugur líooma líer, liítid nitann griima. Ædiſs flugur hliooma hier hrædiſt dugur blooma þver.

5ta Riima.

Hvað ſkal mier að hallda áfram, herians veita ſkála damm, fyrſt ſo dauſur orðinn er, einginn kraptur medfilger.

Sinni eg litt um heimſins hrós, hvað mier ſkilldann kom i liós, alldrei

rei helldur lígi og last, liet mitt giedið umbreitast.

Hví eg veit að Verølldinn, vana upptekinn brúkar sinn, leingi að vondu leikur sier, og lastar aðra betri mier.

*) Siø vel Christnir sofendur, sælli voru þeirra hvur, helldurenn menn sem vaka við, vondsku slægd og heims ó-frið.

Góðum ráðum giegna má. gief þig maður i tíma frá, heims vellist so hliót-ir frið, hylli Guds og vinfeingið.

Hví verølldar umsvif øll, óþarfleg sem føðurs trøll, þin uppræta ínnra þar Edla Blóm Gudhræðslunnar.

O! hvað betra er þier þá, i rósemi Guð að siá, ínnra best og elska hann, enn málmhnøttinn forgylltann.

Daniel sem digðum ann, Døglings kræsta rietti vann, hata enn kiøri helld-ur þar, hreinu folldar jurtirnar.

So

*) Septem Dormientes. *Maximianus, Malchus, Martinianus, Dionysius, Joannes, Serapion, & Constantinus* pii Juvenes, sub Imperatore Decio. vide Theatrum Historicum D. Andreæ Horndorffi pag. 283.

So ei meidi magnad tión medann þú ert i Babilon, þad er i verølld vondri hier, vel spilar ef eins breiter.

Heims sælgiæti og hvad sem kann, hindra lifnad Riettvísann, vondann bædi vana og stick, varast þú sem eitur dryck.

Hvad skarpvitur einn sem er, allar Sathans tøfraner, þeckir valla því tónistund, þar til bannar dofinn lund.

Þad er ecki ad elska Christ, unna heimi og hanns vellist, helldur þvinga holldid nú, so hiá honum sidar ríkir þú.

Giørdu vel þeim giøra skal, Guds fyrir bod i tára dal, miskun veit þeim miskun ber, medalhófid vandhæst er.

Þad mun lítils þikia verdt, þó jeg tali nockud bert, og rádleggi einum þar, allra best til farsælldar.

Ef smávægra hluta hrein, hirdir ecki rádinn nein, þad er ei von ad þigge sá þaug sem meira rídur á.

Mier hefur giefist mál og vit, þó mædi Verølld undir slit, sumum trigdir sini þar so kiem eg til Rímunnar.

I fagnadi auds hiar hlíd, Ingvar dvaldist vetrar tíd, daglega vid darra tír, Drottning talar giegñ og skír.

Vitringarnir hennar hiá honum dvoldust líka þá, sagde frúnne sverda ver, satt um Gud þann ædstur er.

Rietta sprunde taldi trú, tók þvk vel hin ríka frú, elsku feck á Eymunds nid, eignast honum baud ríkid.

Kóngs nafn þarmed siálfa sig, ef sveigir baugs um folldar stig, þar stadnæmist þessu hann, þar á móti giegna vann.

Eg vil fyrst um elfou hier austur reisa, sídann þier heilsa og þiggia þetta bód, þegar stíg af bræddri gnod.

Kvaddi um vorid veiga slód, vella tír á folldar blód, skeidum hiellt i austur enn, undir foss og gliúfurenn.

Háir voru hamrar þar hvorn uppdróu siglu mar, settu bragnar elfu á, aftur sídann skipinn þá.

Leingi bragnar fóru frí, framkiepande um hrígnu bí, hausta tekur sáu i svip, sier á móti róa skip.

Þar um laxa þvalann voll, þau vóru morg og kringlótt oll, ódum hofdu áfram skrid, Ingvar hlaut ad stalldra vid.

Upp-

Uppreis þar á einnum knör, Ödlíngs príddur skrúda bar, mens og túngur mæla vaun, margar sídast Grískn hann.

Jngvar þagdi allra fyrst, enn þó skilid feck med list, Julfur hiet sá hreysti bar Hieliopolim borg hanns var.

Enn þá vissi Jngvars nafn, álmur baugs er saddi hrafn, honum baud i borg med sier og bída þar til sumra ser.

Neyta þessu náde um sinn nadda tír enn Kóngurinn, á hann skildi ad þreyta þar, þad so vera liet Jngvar.

Løgdu á hofn til borgar brátt búnir gulli fremd og mátt, geingu, enn skipinn Jngvars øll, ítar landsins báru um vøll.

Heim ad borg á herdum sier, hvar þau læstu múrarner, blótskaps ídiu Jngvar sá, alla vega strætum á.

Bænrækni og besta trú, beidde Jngvar fólkid nú, í huga og verkum hallda vid, heidinglegann fordast sid.

So gat vaktad sína menn, sverda tír um veturenn, einginn fiell i synda

 sid,

sid, nie saurgun heidnar konur
vid.

Eina liedi Hilmir holl, hiálma
frey med lóta mioll, þar kom einginn
utann sá, Ingvari sat Kóngur hiá.

Lifdi fólk med list og kurt, læstu
sal þá geingu i burt, alvopnader i
erinda giord, undir milldri sólar jord.

Opt á tale Ingvar vid, Odlíng
sat med prídi sid, hvor nam odrum
segia senn, úr sínum londum tídind-
inn.

Upptok villdi Ingvar fá elfvar
vita er ferdast á? úr vatninu Kóngur
qvad, kallast Lindibellti þad.

Onnur fellur elfvann þó, allann
veg i rauda sió, svelgur nálægt sagdur
er, sem ad Gapa kollum vier.

Millum elfvar er og siós, eitthvort
nesid sogninn liós, Siggeum þar kalla
kann, og kiennir ecki alþídann.

Bísnum elfvann biarge af, brun-
ar fram í rauda haf, þar munn gánga
ógnir á, enda heims þad kalla má.

Enn í þeirre á sem fer, úti
liggia magnader, á stórskipum ófríd-
ar

ar allra vestu Ræníngiar.

Hulinn reiri hlunna dýr hafa þeir so margur skír, eyiar helldur sig ad siá, sagt er þeim hid vesta frá.

Med skotelldum þiofar þeir, þegnum eida lángtum meir enn vopnanna viese þrátt, vita menn um þeirra hátt.

Sídann talar Lofdúngs lid, lærstur sie vid Ingvars hlid, reka sogdust ríki frá, Ræsir sem ei stiorna má.

Ingvar heirir kalldann kvitt, Kónginn bidur ríki sitt, adgiæte so yrde frí, Odlíng leitst ad hlída því.

Eftir bragna Ingvar vid, umtalar sier veitte lid, móti þeim vid málma dans, mikid sterkum hlíra hanns.

Máttkari hann ockar er, ujafnadinn sínir mier, komi jeg aftur Ingvar tier, ei skal þessa sinja þier.

Veturinn þraut enn vella tír, vissa leid i burtu snír Julfs úr ríki elfou á, ægers hunar runnu þá.

Fram so leingi fóru um vad, fossi einum komu ad, af honum mesti stormur stód, stodvast ferd um jardar blod.

Strax

Strax ad lande løgdu þá, lídir rísa spor eitt siá, i mollðflagi einu þar, átta feta lángt þad var.

Hamranna var hædinn stór, hvergi mátti siglu jór, uppdragast í afvik miótt, elsvar skeidum helldur drótt.

Hlid á biorgum þar var þó, þegnar stigu á grænann mó, mikid sliett og mírlend jord, mønnum þotti enn ecki hørd.

Gunnar díki grófu þar, geisadi straumur árinnar, um þann farveg áfram þvi, unnar dýrinn geingu á ný.

Leingi voru ad þessu þó, þar til feingu hvíld og ró, so mánudum skifti er skrád, skunda fley um hrygnu lád.

Hús eitt bragnar sídann siá, og svadalegann rísa hiá, hræddust allir hafsla þann, hielldu vera andskotann.

Þar um giorla greina ber, Gud miskunar beiddu sier, Ingvar psálma síngia bad, sinn Hialmvíga hann giordi þad.

Klerkur gódur kallast sá, kiærleganna hietu þá, i sex dægur fasta frí, og fyrir sier bidia hættu í.

Ann=

Annann veg med ánne þá, ítar gánga rísann siá, viku strax ad húse hanns, holldar búnir vopna fañs.

Rañlegt vírki var um þad, virdar líta i þeim stad, húsid á leirstólpa stód, strax þann hoggva síste þiód.

Þar til skielsur glugga grís, gumnum Ingvar skipade vís, þángad bera stóra strax, steina um sletta vallar fax.

Enn þá kvolldar um þann stig Ingvar beidde fela sig, drótt í reire þetta þá, þegnar giordu og rísann siá.

Hann kom þar um haudur senn, hafde undir bellti menn, dauda sem þar feste fús, fanturinn birgde virke og hús.

Sídann matast svelnir vann, so leid stund ad hrítur hañ, stólpann beria steinum med, strax þá Ingvar skipa ried.

Húsid fiell þó hieti traust, hundálfur so miog umbraust, ad hanns fótinn annann þá, út úr standa mátti siá.

Med boláxum Ingvar enn og hañs nockrir filgdar menn, hiuggu af urner klia stód, og hann færdu hels i vód.

Eptir

Eptir þetta hielldu ad hil, hofdu fótinn ſkipa til, binggu um hann og hneftu i ſallt, hier næſt reru á vatnid kallt.

Um þann breida elfar hil, eyiar ſáu hræraſt til, ſiñ og móti fara ſier, foringinn band ſinum her.

Vid ofridi búaſt beſt, brátt kom ad þeim fólkid veſt, líkt ſem holma ein= um á, og med griόte ſóktu þá.

Christnir móte ſkutu ſkiótt, ſkadleg ſidann þeſſe drótt, belgium ofne blieſu ad, bíſna dunur giorde þad.

Ur eirtrumbu einne þar, elldur gaus hvad furda var, eitt ſo ſkipid Jngvars brann, allt ad kolum hrigdiſt hann.

Bad nú færa veiga ver, med víg= dum elldi tundur ſier, þad liet hann á ørvar odd, álminn þreif og ſende brodd.

J þá trumbu úr ofne ſtod, álm= drós kom med vígda glod, ad heidíng= ium elldurinn ſníſt, á augubragde foru víſt.

Hinir komu ódum ad; Jng= var þegar heirdi þad, er þeir

bliefu

bliefu i ofninn þann, elldinn vígda sendi hann.

Guds fyrir hiálpar gagnid veitt, gat so diofuls fólki eidt, vard ad folsk-va einum allt, ofann sock i vatnid kallt.

Til uppsprettu Ingvar senn, oll med skip og hraustamenn, þeirrar sem ad úr fiell á, inner Sagann kiæme þá.

Dreka sáu sier nálægt, so stórann ad ecki er hægt, annann finna hier um heim, haudurs skrida lîkann þeim.

Gargan þessi gulli á, geisilega mik-lu lá, nadda briótar nú sem qvad, nærre lenda þessum stad.

Gatann sú var geise breid, garg-an hvar ad vatni skreid, þarum vída sallte sá, sveitum Ingvar skipade þá.

Fótinn risa færa á slód, fyrir or-minn bíodur þiód, þar vid dvelia drek-inn skal, dvínar mitt hid stirda hial.

Adur draup af Edla víd, ecki raupa Balsamid yggiar stau-pa ilman hver, ongvir kaupa liood af mier.

6,

6ta. Riima.

Kvæda smidi um kalldar tídir kaus ey fordum, kvedia lidi liúfum ordum, og linda hlid med silfurbordum.

Nú er ønnur æfvi ad sønnu, eing-inn þræti, þrauta sønnum sagnar sæti í sinniss rønnum køllbu mætir.

Heilsa er þrotinn blómi brotinn blídu skardar, gledi rotinn hrídir hard-ar, hrista skotid negg til jardar.

Þó án efa þarum giefa þarf ei parid, edur brefa ecki er farid, edli sefa nóg í varid.

Margur ótraudur madur um haud-ur meidma villdi, afla, naud þar eptir filgdi, eptir á daudur, heim vid skildi.

Betra er í heimi hier ad hyra smærra, og blífa sier vid striti stærra, enn stefna þvert í hættu óbæra.

Selskap gódann gyrnast bióda Guds menn vída, so fordist þiód med naud sig nída, og nógum mód sem á vill strída.

Saurgun fianda og svika anda sig mót búi, sólar landa Sikling trúe, sier í vanda ad honum snúe.

Meidar veiga miøg hier eiga margt vid strída, heims um deiga hvilt ófrída, hittir seiga skadsemd vída.

Gód er ídia, Gud vorn bidia, um geimslu fína, þá ángurs hridia, hefst og pína, hann mun stidia vini sína.

Þvi skal hyggia, hellst fyrir byggia hiarta og sinni, Gud ad stiggia mál og minni, má so triggia í farsælldinne.

Vodi þann í verølld kann ad vísit ei baga, sem elskar hann um alla daga, adstod fann þá raunir gnaga.

Heims þó kallt, sie hiólid vallt, og heilsann brotni, gróttu mallt sem gledinn þrottni, gott fær allt sá treystir Drottni.

Daudastund, þá mætir mund, hin mikid kallda, Christi und sig kann vid hallda, kiætir lund, hanns nád margfallda.

Sína alla, konur og kalla, Christur leidi, klungurs fialla, heims um heidi, hrun ófalla eckert neydi.

Formálinn, so fellur minn, til fullrar rímu, þetta sinn vid orda ímu ádur enn linnir døckri Grímu.

Hlinir skiída hlioodir biida hier um tiáer, litlu sídar litu ósmáer, linne skrída, ad vatne náer.

 Sallt-

Salltid sleikti, sig á meikti, svelnirs fæti, Þorstinn steikti, síla ad sæti, sokti er veikti, skrid um stræti.

Taf samt gierist, Þorsti ei Þver, nie Þreytu kraftur, Því so fer, ad Þægdum taftur, Þrisvar sneri ad vatni aftur.

Fyrdar sælir, fóru ad bæli, fræningS vída, hinggu án mælers móens hlídar, med eggstæle skaftagrídar.

Kramt var helldur meniu melldur mønnum nærre, linna velldur lienad færi, likt sem elldur, smellta være.

Einginn sier um æfi hier í álfu drengur, Þvílikt skier sem fofners feingu, fullríker i burtu geingu.

Fálu í reiri sed Þar eirir flockurinn blídur, Ingvar heirir ormurinn skrídur, ecke meir hann Þarvid bídur.

Ingvar Þadann Þá sier hrada Þegna bidur, so mun skada eckert ydur, innir blada hrotta vidur.

Nockrir villdu vita gilldu vargs á fleti, heimsku fylldu i heila seti, hvorum trylldur, drekinn lieti.

Blístra vann, í bæli hann med brøllti storu, burt Þadan Þá brag-

bragnar vóru, birttu hid sanna, og deya fóru.

Saddir mund á grænnre grundu geira þórar, um nes þá stundu kafs vid kóra, Kástala fundu og hollu stóra.

Glódi holl, þar innann oll, sem elldur tiarna, og handarmioll á þilum þarna, þekt giorvoll med Giersimarnar.

Ingvar sliótt vid íta drótt nam ord frambera hvor vill þróttkur hirdir kiera, hier um nótt i leyndum vera.

Mun þeim greinast margt sem leynast med því hóte, þrekinn fleina þór med spióte, þad skal eg reina, mællti Soti.

Ingvar fer med aska her ad ála fiollum, Soti efter þar sat i hollu, siá hvad ber fyrer hvarma vollu.

Dimma fór, einn diofull stór, med dockvann skalla, manns i biór, og líki innlallar, linda þór, hann heirdi spialla.

Siggeus riede, borg og bedi brá-ens mætu, hann lífs gledi þraut ágiætu, priár er tied hann átte dætur.

 Glæ-

Glæsirs barid brúd um svarid brátt útmælist, ádur enn Hari heliu kiælist, heygdur þar sem drekinn bælist.

Ellsta fylltist ágyrnd billtist, um so skierdi, sinna tryllt hvad sistra verdi, sier hún spillti, hin eins gierdi.

Lifdi hin þridia leingst ad ídia í leysdum arfi, borg ried gydia stór i starfi, stieg á midia heliar farfi.

Skipar hier, þad salinn sver eg seliann banda, nóttu hveria, og ótal andar, einn jeg ber þad heite fianda.

Sendist jeg ad seigia ótregur sonn tídindi, þier feiglegum, þad med skindi, á þessum veg, í nætur vindi.

Drekar gátu, Doglíngs átu, og dætra feingid, sumir úr máta sogdu geinge, siálf þau játe orma leinge.

Seigdu Ingvari Soti snar ad Svía þeingil, Haralld þar med horsku meinge, híngad bar og topunn feinge.

Lángt er sídann svelg í vídann sá fór Gramur, med ótal lída orku ramur, oss hiá bída nú skal framur.

Hier siest merki hanns med verki handarjaka, og orma berki

 ei

ei mun saka, Ingvar sterki skal þad taka.

Til Svíd-jóda sendi glóda Sigtírs giætir, so viti þiód ad Siklings sæti, sie um slód á voru stræti.

Adurenn ferdinn endast gierd mun Ingvar deya, hólpinn verdur Hari fleyia, brigdum skierdur, þad má seigia.

Enn þú Soti, ert hinn lióti, og rángsnúinn, vondra nóti, tæmist trúin, tals um mót, af syndum lúinn.

Því skallt vera hiá oss hier og hlióta dauda, þad so fer í þrautum nauda, þagna gierir bickiann snauda.

Þar var alla þys og kall um þessa nóttu, ára, hallar er til sóttu Ingvar snialli kom i óttu.

Soti greinir satt hvad reinir sverda haudur, aungvu leynir índis snaudur, atadur meini fiell so daudur.

Ingvar sterki málad merki med sier tekur, frá þar herkinn ferdir vekur, fenin verkinn greip ósekur.

Stieg á skip i sama svipe sendir klóta, nefndi lipur fossinn fliota, frá naud gripinn þar Belgsóra.

Skein á sólinn bráens bólinn birinn níta, um laxa hólinn hirdar ríta Hieliopolim borg þá líta.

Júlfur fagnar foringia bragna fór i móti, kindils ragna ríkum brióti, á rastar vagna skofnum þióti.

Jngvar vidur upp þar ridur erinda línum, bad um lid mót lifra sínum, luckann stidur oss i pínum.

Biolfur heitir heist oss veitir hers addrátta, sverda beitir og synir hanns átta, síns hann neytir kapps og máttar.

Jngvar fer med hraustann her til Hilmirs sala, búast giera byren ala, og brondum skiera tiolldinn vala.

Hersporana og hiól til bana hann liet standa, eins broddana í þeim vanda, sem áttu ad bana hópnum fianda.

Lidi safna ad hressa hrafna hilldíngarner, fridi hafna giædsku ógiarnir, gridinn drafna á mistar hiarni.

Fylktu Harar hernum þar med hreysti gnóttir, til feigdar kara fólkid sotti, fiolmennare Biolfur þotti.

Heróp leift ad hlustum greipt, þar heirde á vollum, Ingvar hleifti hiólum ollum, hèrinn dreift ſo mætte follum.

I opna ſkiolldu Ingvar holldum eftirá kiemur, blóds med giolldum Biolfs menn temur, og brande voldum ſýni hanns lemur.

Fiellu þeir á folfva eiri feigdar ſótta, lidid heiriſt hlíti ótta, Hilmir keirir ſtrax á flótta.

Julfur eftir Odlíng kiefti og ellta nádi, Ingvar hefti hrotta á ládi, hrofnum ſlefti ad giefa brádir.

Geiſum ei á golners mey kvad giætir randa, vorum ſleyum frá þar ſtanda, fúſir þreyum ſviftir vanda.

Herfáng beſt þar hlutu og meſt af hornar tárum, ſkrúdid fleſt til ſkipa báru, ſkart þar ſieſt í vedri klárn.

Julfur kiemur falſid fremur, Fylkir lidi, heróp nemur farga fridi, fáka lemur á miſtar ſvide.

Ovart þad, í allann ſtad, kom Ingvari meſta, undann hradar, hernum veſta, herſpora gladur, liet þar feſta.

Vörnduſt eigi, vondir á deygi valbroddána, þadann ſeigi falſkir flana, fróns á veigi ad varaſt bana.

Vid-herbúdir hirduſt prúdir, horfdu á fremur, þángad i ſkrúdi kveñfólk kiemur, af kialars brúde ſtad þar nemur.

Donſudu þær ſo þegnum nær, enn þiod alſvinna, Ingvar kiær bad ſíſt um ſinna, ſem eins væri og eitur linnar.

Geingu í búdir, ſkornar ſkrúdi, ſkada máttar, þá ítar prúdir hugduſt hátta, hríngs voru þrúdir innann gátta.

Ingvars hlid hiellt ein ſig vid, ſem inn nam flana, med íllſku ſid og ſaurgann vana, ſviftir grida deyddi hana,

Fleſtir ſídann fallda grídar frá ſier ſóru, nockrir blídir vid þær vóru, veſtu nídinn ſnerta fóru.

Olmu brá er brognum hiá ſem biuggu óſnaudir, í minniſſ frá ei minka naudir, um morguninn láu 18. daudir.

Miog Ingvar, þá menn harmar, vid meingi, ſkrafar, ſkilldi

þar

þar þá skatna grafa, í skrúdi á far, so biost án tafar.

Hielldu á leid um laxa heid med leifa þrætur, ferd var greid þó fyrrist bætur, flotinn skreid um daga og nætur.

Syktist lid of sumarid þar svolin̄ geyia, áls um mid, so margir deya, máttu vid þá koste þreyia.

Ingvar síkist ødrum líkist í því standi, ecke míkist ángurs vandi, er i ríkid frúr komandi.

Heimti á tal sitt hollda val af heilsu snaudur, á gieddu sal til góds ó- traudur, grafa skal hann tier þá daudu.

Vid Ketil Garda gylltra barda Gunnur talar, og vini harda, sótt ad svalar, so mig jardar, hvíld mun ala.

Giædskann hreina Guds all- eina giørir mier bætur, af fáre meina frelsast lætur, fæ eg reina daga og næt- ur.

Hottum mestum, Milldíng bestum, mig befala, i lündi hrestu, lüfs Ann kala, liódinn brestur, mig ad gala.

Kiæti gooda, læti liooda, leingi veiti, grætir moodann geingid heiti, giæti frooda feing-id hveiti.

7da Riima.

Frá draglokur færast hurdum þagnar, orkuvana af einum mier, eptir því sem komid er.

Nú þarf ecke Nornir kvæda ad bid-ia, eins og fyr, því alldrei nær, eru mier til gledi þær.

Samt vil eg þó sína hlídni ad raula, bøgur Søgu Jngvars af, ádur enn stika daudans haf.

Jeg mun þikia jafnann nóg ord-margur, um þad hvørninn ødrum ber, á lífs stundum høga sier.

Sem er í því sierlegast innefalid, ad sinna lítt um heimsins hátt, og hanns vellist ad elska ei dátt

Þótt jafningiar þínir eda verri, ept-irlæti heimsins hier, hafi fyrir Afgud sier.

Þá er gott þú gángir frá þeim veigi, og foraktir soddann sid, sem þeir elska og hallda vid.

Loth

Loth einn Drottinn leiddi úr Sodoma, því fráſnidinn fólki var, ſem förſt i báli Guds hefndar.

Hófid, mátinn, hógværd, lítilæti, eptir Chriſti umgeingne, augum þínum fyrir ſie.

Reind ſtadfeſti, røkſemd til hinns góda, og vandfeinginn vina trigd virdiſt meſta høfud digd.

Medaumkvan og milldi vid þá hæfir, giøraſt edli Guds mindar ſem gieſinn i fyrſtu manne var.

Ef ſo verdur innlífadur Drottni, fyrir Chriſti kvøl og und kvída þarft ei daudaſtund.

Sumir ecke ſinnar elli bída, einginn veit nær nóg er ſe, nú vik jeg ad Søgunne.

Hatti Rímann hædſkum

Eingla ſtírir Ingvar þar ſem átti ſkiól, allann ſig á hendur fól.

Fremur mællti frægur þegna Stírir, á vatni og landi vyrda meſt, vaktadi jeg ſem kunne beſt.

Af ſiolkíngi æſiſt drepſótt þeſſe, til mín gior, nær fell eg frá, fleſtum vænti eg batni þá.

Því

Því ad Drottinn þetta giörir líða,
sárleik velldur sýnda gnótt sem ad píuir
vora drótt.

Þig Ketil og þarmed bid eg fleire,
minn líkama færed írí, á flædar jórum
Svíþiód í.

Groft mier veitid Guds ad húse
einu, skifta fiárhlut mínum má, minn-
est þess i hluta þriá.

Kyrkiur hafe og Kiennimenn þann
fyrsta, enn fátækum fáed hinn, fødur og
arfa þridia sinn.

Lídir bid eg lifi í eindrægne, gief-
ast þarvid giæda kior Garda Ketill ráde
for.

Hann vitrastann helld eg Ydar
vera, heilsid frá mier Selkisif, sveipad-
ri med handar drif.

Bad so lifa bragna vel og finnast,
á feigins deygi í fridi og ró, fól sig
Gude sídann dó.

Yfir Þúsund Eitt og Fiorutíu, ár-
tal ritast Ingvar þá aumum heimi ley-
stist frá.

Eptir dauda Olafs Konúngs Helga,
níu vetrum hermir hier, Hálfþrítugur
dáinn er. Lagt

Lagt i kistu lík hanns vel umbúa, sídann hielldu á silungs torg, vid Eito- polim lendtu borg.

Silki- Drottníng -sif þeim móti geingur, enn þar hvorge Ingvar leit, ángrid hiartad sló og beit.

Spurdi bragna spennu tignud gier- dur, tídinda og Ingvari ad, ítar grein- du henne þad.

Jardad sagdust Jofra líkann hafa, enn hún kvad þeir kiendi ósatt, kynne því ad fara flatt.

Ecki þordu annad þeir enn sína, Drottníng Ingvars daudann ná, dróssir helldur stilltist þá.

Henne sögdu hvorninn fyrir mællti, bædi um lík og leysdann aud, lofsæll ydr- ur heilsa baud.

Borgar til hún bidur líkid færa, smurdi og grafa garpa liet, gofuglega í dýra flet.

Farid nú í frídi Guds hún tiáde, sá er minn sem Ydar er, ædstur Drott- inn trúid mier-

Heilsid Ingvars hofdínglegu frænd- um, þeirra einhvor þad vil jeg, þenn- ann híngad ferdist veg. Kieñi-

Kiennimenn og Christinn lídur filge, frædi og skíri fólkid hier, flest til giæda þá horfer.

Þá skal kyrkiu kostulega smída Ingvar hvíli ad þeim sal, sem ædstra þótti manna val.

Biióst nú Ketill burt og menn sem lifdu á 12 skipum áls um leir, ey gullsbanda kvøddu þeir.

Skildu á veigi skatnar sitt leitst hvorium, Ketill rietta kunne leid, komst í Garda fyrdtur neyd.

Enn Walldimar einskipa frá hinum, æfidaga audid vard, út hann komst í Miklagard.

Hinir allir hafa kallast burtu, í Holmgardi um veturinn var, vyrdtur Ketill prídi bar.

Til Svíþióðar sigldi hann um vorid, Sveini Ingvarssyni þar, sagdi og ødrum frettirnar.

Arfagóts og ordsendíngu færdi, dádum fylldrar dírum heim, Drottníngar úr austur heim.

Sveinn var úngur Ingvars búr á láde, fødur líkur fleina þór, frídur, vitur, hraustur, stór.
Riedst

Riedst í hernad reindi soknir vída, so til Garda sigla vann, sat þar líka vetur þann.

Margar túngur málma lærde hlinur, þar á elfvar þunnann sió, 30 skip um vorid bió..

Lidi þessu listir mig ad hallda, ansar Sveinn um elfvu mar, austur á fundinn Drottníngar.

Garda Ketill gaf sig til leidsagnar, marga Presta hafdi hann, hiermed Biskup Rodgeir þann.

Vandlega þrisvar vígdi marga hluti, feck ad vita flóds um beck, ferd sín være Gudi þeck.

Sveinn nam byria sína ferd úr Gordum, tekst nú reisann til sem ber, tveir so lidu dagarner.

90 næsta þeim óvørum, giordu mæta Galeidar, grimmir stírdu heidíngiar.

Til bardaga biuggust hveretveggiu, einginn skildi annars tal, enn á medann greina skal.

Skuu máli Sveinn til Guds nam skióta, og liet hluta um hvort þá, ædrast skal, eda beriast má. Hlut-

Hlutfallid baud honum vopninn reina, Stirjolld lofar hætta um heim, ef Herrann giæfe sigur þeim.

Þar sló yfir þundar hordu eli, Christnum gieck ad óskum enn, ótal drápu heidna menn.

A 20 undann flydu skipum, loksins þesse illa olld, eiddu hinum járnin̄ kolld.

Manntión lítid mátti Sveinn þar lída, enn því líkri audlegd nær, úttalad ei madur fær.

Ad so búnu áfram̄ hallda giordu, lendtu þá vid þrumu beck, þar sem Ketill hoddu feck.

Sveinn bad flesta sína menn herklædast, þetta giordist geingu af sæ, á grund og litu mikinn bæ.

Stórvaxinn þar stód fyrir dýrum madur, hrædelega hrópa vann, her þá lítur briniadann.

Hvadan æfa háñr risar komu, hópum samann hlaupande hafdu í mundum skógar tre.

Drundu þeir sem dunne mar vid strondu, á sier hofdu einginn þar, óska bál, nie hlífarnar. Bog-

Bogmenn skióta bidur Sveinn á kauda, odruvíse ecke má yfirstíga dolga þá.

Dreingir lietu af dregnum flana álmi, á þá fóla fífurnar fiolda deyddu risa þar.

Suma járninn særdu beitt er flugu, undarlegann atburd sá allir tóku ad slía þá.

Bleydur þessar bannadi Sveinn ad ellta, í bæ risans brutust menn, best= ann tóku fiárhlutenn.

Gráskinn klæde gódann málm og fleira, allt til skipa olldinn dró, á ren= nandi hielldu sió.

Foru leingi fiordur þar til geing= ur, inn í landid leggia þar, ad láde hverium þiliu mar.

Fúsir voru fullhugar til þessa, marg= ur úngur málma tír, meidi tiorgu filgde, órír.

Stór kastali stód á fróne ad líta, og so bæer úti frá átta menn þeir hlaupa siá.

Einn i hende hafde fiodur stóra, þessa upprietti þanninn ort bad skal merki fridar giort.

 Sveinn

Sveinn af hendi sinni merkid giordi, allteins fridar eftir þad, ítar stigu af siglu glad,

Samann landsmenn safnast undir hamri, hofdu kaupskap hlies vid mó, hvørugir adra skildu þó.

Aptur fóru annann dag til kaupa, Grískum manni greinist þar, giediadist ei hvad nýkeýpt var.

Villdi rifta vissu kaupi aftur, hier vid reiddist heidínginn honum greiddi slag á kinn.

Blód úr nøsum brunadi hans á jordu, sínu bregda sverdi vann, sundur í midiu skífde hann.

Heidíngiar med hrópe í burtu flana, ótal komu aftur þá, ínnann skams í geyra þrá.

Sveinn bad alla sína menn herklædast, byriast hrídinn barda senn, branda skóku Christnir menn.

Þeir voru klæddir þunnum hilldar vodum, hlífalausir heidíngiar, hofdu ecki ad seigia par.

Hlutu því med heidre litlum flía, eftirskilinn fiárhlut fá, firda er særdu Christnir þá.

Þetta

Þetta góðið þióðinn bar til skipa, nú er lokið sónar saung senn er Rímann nógu laung.

Moodur fagna mætti hier hviíldinne, hlioodur þagnar hætti ber, hroodur gagna ætti mier.

8da Ríma.

Máls á bordum mæling ódar, margar tídir þar og hier, veitta eg fordum vorrar þióðar, velldiss prídi, hvar hann er.

Nú má seigia daudur dansi, Drottni fyrir skálldid hanns, búinn er fleigia blóma kransi, bídur kyr og liek í stanns.

Nótlætinga mátid reinir, má so púnga um sídir tabl, margar þvínga þrauta greinir, þarvid túngann missir afl.

Því eru kvædinn dauf og dosinn, dvínar snilldinn orda mier, gamall mædist situr sofinn, sóns vid gilldi kiætinn þver.

Heims á veigi manninn mædir, margt og stofnar vanda í, meidir beigir brekur hrædir, hugurinn dofnar út af því.

 Illra

Illra vætta ſókn áſviſa, ſem ein ſtrída hlaupid fær, mikil hætta er hier ad liſa, hvørgi er grida ſtadur nær.

Sathan flocka ſendir veſta, ſem freiſtingar køllum vier, eidir þocka áſókn meſta, allt um kríng því háſkinn er.

Eplum ſleigir oſs í móti augna fíſn og hollds velliſt, dramb adſveigir heiptar hóti, hvar med bíſnum auglíſiſt.

Rek þú madur fianda á flótta, fullhugadur í trúnne þá, bid ſo gladur Gud um þróttar gnægd, ad nadur viki ſá.

Hvør med ødrum ættu Chriſtnir, allir ſtrída Sathan mót, og hanns nødrum árla riſnir, opt bæntidar hallda mót.

Enn mier ſiniſt ødruvíſi, á því ſtanda um landsbygder, røkſemd dvín, og riett gódſíſi, reim vebanda hatrid ſkier.

Kiærleiks digd ſem Chriſtnir fordum, kiøru ſier ad hallda vid, flír úr bygd, hvar ecki ad ordum, eida ber því tapaſt grid.

Agyrnd, lígi, øfund, dætur Andſkotans, á reiſu þar, vída um ſtíginn fimar fætur, fá vid danſinn verallðar.

Hiartans trigd ſem holl ſtadfeſti, hvarmed ſnilli um ſig bió, hreiſa brigd

og

og heita giestir, hartnær milli vina þo

Sumra leingi satt má greina, sinnuhióla, digd er naum, eins vinfeingi allt ad reina, og vatnsbóla siest á straum.

Verndi oss á vondri ølldu, vid lítt færa heimsins stríd, sem á Krossi hiálpadi høllduni, Honum sie æra fyr og síd.

Þangad flackar frada vigur, folk án skada á þuiur gieck, Gudi þackar Sveinn fyrir sigur, sídañ þadann halldid feck.

Afram̃ hielldu er so lesid, undir gnúpe Svína hiord, segl þar felldu sáu á Nesi, senn af diúpe geingu á jord.

Fiolda svína fræger unnu, flædar jóra nærre heid, tóku ad hrína hin sem runnu, hier næst fóru sína leid.

Herflock mesta sáu sídann, sem af lande ofann fór, og gaur hinn vesta gánga ófrídann, grimmur fiandi mieg var stór.

Undann skeidar epli kastar, er hiá Sveini nidur datt, annad greidast eftir hastar, álma reinir mællti hradt.

Bída hinns þridia eg vil eigi, íllur máttur fylgir því, Ingvars nidia eckert beigir, or tók brátt og sende frí.

Kom i nef á nídhoggs þióni, nadd=ur brátt af álmi forn, hardann giefur gní á fróne, gall vid hátt sem brysti horn.

Hausi upp vindur hann ei tafde, hrymner lióti þoldi pín, fólsku lyndur fugls nef hafde, flanar á móti lidi sín.

Bofar allir burtu hallda, bygda sinna fóru til, hinir snjallir hirdar skiall=da, hástocks linna reindu um hil.

Frá því seigir sáu um tánga, seg=ge sku leida dýr, fróns á veige 50 gán=ga, flods af stíu tírs med sýr.

Undrast þá um soddann sídi, senn ólakir þar um slód, trúa má, af tegld=um vidi turn á bake dýrsins stód.

Landsmenn sáu lid um jordu, lángt=um fleira koma sier, geingu frá og félast giordu, fliótt i reiri hrædslann skier.

Christnir medan mens órírir, med taug dreigid skoda þar, villdu leida ad vísu dýrid, vanst þeim eigi, þetta var.

Því

Þvi sem fliótast frá sier anna, físte hinna adferd siá, i reire hliota hvíld ad kanna, hinir vinna ad koma þá.

Þeir án bidar, togid taka, tveggia meiginn hálsi med, hielldu vid, á hiole aka, hvad og smeigist, giegnum tred.

Upp med þessu hausinn hefia, hlaut so dýrid standa riett, þángad hressu stór-varks stefia, stefndu tírar frón um sliett.

Þanninn leida þá sem villdu þetta hressir dýr um stund, odda meidar ecke skildu, edli þess á nockra lund.

Þvi afráda þeir ad deyda, þessá skiepnu spiótum med, ad síla ládum síd-ann skeida, seggir heppnu verdur tied.

Ródrar leidi riedu taka, runnu skeidir jordu frá, um silúngs heidi, bilg-ur blaka, brognum greid var ferdinn þá.

Nockur dægur nádu hallda, nú um lánga módu rond, lundar frægu litu randa, líde gánga fram̃ á strond.

Fridar bending Sveini sína, segg-ir hallda fróne ad, þar so lending feingu sína, firda galda hittu i stad.

Margt af keyftu monnum slis-nu, medann vóru sáttir þar, heidri

 sveis-

sveiftu segger Christnu, Sveinn feck storar giersemar.

Heidnir bióda hinum til veitslu, háfann leiddu i glugga mar, vínid góda var til neytslu, og virdtum greiddu krásinar.

Sveins menn nidur setiast rietta signing brúka fyrer sier, Heidnium midur þótti þetta, þeim omiúka giedid lier.

Erdust þá og ad þeim geisa ólmir fiandar risu menn, hnefum slá so hark uppreisa, hinir standa móti enn.

Sveinn nam heira sinna þegna ꝍ. sviftkng fridarhróp um lid, lítt vid eira giorde og giegna, gaura án bidar, slánest vid.

Vodum hilldar holldar klædast, hordu lidi fylkia þar, alldrei tryllda hópinn hrædast, hversà gridinn kauda ad bar.

Fyrir lidi blódgann báru branda frey og lietu ei hliótt, heiftar smidir svika sáru, so um veiginn bruna fliótt.

Rodgeir vidur Sveinn nam seigia sinn þar Biskup hvada rád, sínist Ydur hier til hneigia, hreisld vitsku, skiærre dád. Biskup

Biſkup anſar heidnir holldar, hafa daudann veſta' mann, merki vanſa fyrer fiolda, fremda ſnandir treyſta á þañ.

Vor er ſkyllda himna hæda Herrans bída lídſemdar, og vona á milldann Gud vorn giæda, geimir blída Chriſtnennar.

Kongur ſína Chriſtur geimir, kióſum vier hann hiálpi oſſ, einginn pína od þá ſtreymir og fyrer berum helgann Kroſſ.

Biſkups eftir ordtak frída, um þann græna miſtar ſvord, lidid hrefti liſt ad ſiríða, lærdir bæna hiellt'i giord.

Kroſsmark frída fyrir bera, feingu nú ſem áſett var, geingu ſídann gewa verár, gladir i trú til rómunnar.

Lidinu fór ad liſta ſamann, loks med ſkindi á velli þar, eñu jór feck átu rama, urdu blindir Heidíngiar.

Hrædſlann vínir herinn veſta, hlutu ad keira undann brátt, ſókninn dvín og ſvallid veſta, ſveimudu þeir í imſa átt.

Nockrir villaſt út í ána, adrer ſuckn í ſen og dí, mikid ſpillaſt

 máttu

máttu slánar, margir stucku skóg-
iepn í.

Flóttann rekur, Sveinn ósekur,
sára skiekur, beitta glód, beniar vekur,
blodid lekur, barda frekur eiddi þiód.

Grottu qvernar, gaurum eiddu,
Gunnar kloku hiörs i klid, þúsunder-
nar margar meiddu, mikid tóku herfáng-
id.

Sinna jarda líkinn lætur, lofsæll
Christinn Hari Sveinn, hvarum vard-
ar gaf ad giætur, giæda listur mællti
úseirn.

Forvitninnar varist vanda, var þar
bóninn stendur á, soddann finna svika
fianda, sem oss tiónid orka má.

Hier mannskada hlutum lída, hell-
dur stórann so til bar, frægir þadann
feta sídann, fram̃ á jóra sæmeyiar.

Þadann hallda þundar skiallda
þustug allda hvíldi sig, veniu kallda,
tronur tiallda teigdu fallda áls um stig.

Þángad ránar ftl sier flíta, ferda
bráð i nockrum stad, hálfann mána
á lande líta, las eg ádur fyr um þad.

Ket-

Ketill greinir sannleik Sveini sem Ingvari giordist fyr, þar ad meini, þvi ei leynir, þiódinn hara mætte Stir.

Fólkid skeidum skipar drífa, skuli frá á drekans fund, Sveinn í breidum búning hlífa, bruna þá um slietta grund.

Fram í stórann fagur lima, fiærri bæli drekans ei, gánga þórar, grafníngs kima, giordu sællir týrs á mey.

Sig þar fálu i sogdum vidi, sveipudu flocka hríslurnar, Sveinn med bálum bors af lidi, ad bæli nockra sende þar.

Itar þessir úngir vóru áttu ad finna hvad sie títt, geingu hressir bensæg báru, ad bæle linna um haudur vídt.

Otal marga orma sáu, enn Jaculus lá í hríng, um þá varga ecke smáu, á raudgul..m sváfu bíng.

Nockur reinir kialars klæda, klóted slíngur vigurs ber, fram ad einum gullbaug giæda, grár yrmlíngur vakna fer.

Hiá sier adra alla vekur, ítar fóru burtu þá, þesse nadra nud-

da

da tekur, nú hinn stóri svefne brá.

Reis Jaculus upp med ædi, eiturs krafti fliúga vann, fley ódulur sá um svædi, sínum kiafti gapir hann.

Sveinn vid eina eik nam standa, álmi velldur hauka flet, skíta óseina vel hann vandar, vígdann elld á oddinn liet.

Greitt i svarta gargans kiaftinn, giørde skióta þar hann flaug, rann til hiarta hafinn krafti, hremsann fliót af þambar taug.

For so vidur feigdar undur, frænings mesti kraftur þá, daudur nidur datt á grundu, drekinn vesti allir siá.

Drottinn hæda, holldar kienda, hliéme prísa lofgiørdar, fyrir giæda sigur senda, sem auglísa, skiedur var.

Mattur liettur moodur bliidum, mærdir virda biooda fer, hattur dettur hlioodur tiidum hrærdi stirda liooda kver.

9da. Riima.

Mig

Mig vill baga mærdir laga tídum, þad sem ádur ecki var, opt nær gádur lióð fram bar.

Samt eg verd á sónar herda streingi, og uppbyriad efni hier, í anda hyriar geima mier.

Margur giæfumadur hæfur vallda, tign óríra frægur feck og freyiu vira á sælldar beck.

Cronur tvær eg kalla nær sá hlíti, sem Kónglegt velldi kiøra hlaut, og kólgu elldirs dyra láut.

Giæfann flest er Gudi bestum þacka, kierinn hreinu setur sá, til sóma, ei nei- num dyliast má.

Lucku blóma lífs forsóma ad þiggia, er med sanne yfirsión, og eikur manni stundlegt tión.

Sumir hafa sélldt án vafa úr hendi, sigurinn góda er giæfann ried, glød frambióda prídi med.

Vei einsømlum, einginn hømlun verdur, á hanns falli ef so skier, og þó kalli hiálpar sier.

So hyggindi hugar um strýndi fulla, sem í hag, þad sønnum vier, sierhvørn dag, þau koma sier.

Yfir

Yfir ødrum á heims jódrum ráda, vandi er ad vísu sá, valla gieraſt ſtærre má.

Vid miſiafna, margt ad ſafnaſt bít-ir, gádu ad þeckir giørla fyrſt, giedid ecki umbreitiſt.

Líking giæda Guds þig hæda príd-ir, undirmønnum meddeil þvi miſkun hrønnum verølld í.

Láttu góda giædſku bióda miſkun, inn í hiarta ſætiſs ſal, ſo mun ſkarta fieſt á hal.

Fordaſt reidi, fagra er deydir ſálu, og allt hvad nærri ágyrnd fer, ødrum ſtærri ſynd hún er.

Dramb ei láttu líndiſs háttum bria-la, hógværd prídi heita má, hrós af lídi gódir fá.

Margur leingi mátans geingid haf-di, og ſtyrdi líd med sóma ſid, ſem feck blída mannordid.

Æ ſig vandi Alexander Stóri, mill-di til og miſkunar, medann bil á hinu var.

Sier þó ſlepti, ſó fyrir tepti giæfu, allteins finna fleiri má, þó fæſta minn-aſt giøri á.

Vertu

Vertu trúr ad daudans dúr þeim sidsta leystur af tióni lesa má, Lífs Córona giefst þier þá.

Hafdu giarnann, Gud fyrir hiarnar, liófum, á hendur vel þó hefiest neyd, honum þig fel í lífi og deyd.

Þá mun valla, þier fyrir hallast neiga, læt eg falla formálann, frædi pialla Rímu kann.

Eptir sekann drepinn drekann bídur, Sveinn ad leiti fólkid frá, fllu eiturs skepinn á.

Flestir hlída Hirdirs lída bodum, sex þeir voru um sama bil sem ad fóru drekans til.

Af forvitni urdu bitnir dauda, og ódaune margir menn, máttu raunir lída senn.

Fleiri ecke fiellu i hlecke heliar, þadann Sveinn med firda fór, fram óseirn ad laxa kór.

Tálman einginn trúad meingi sakar, kappa líkinn kosti bar, kom i ríkid Drottníngar.

Nálægt borg, med nadurs torg, þeir lenda, gunna lítur gullbaugs reim, geingur nít á móti þeim. Sveinn

Sveinn af breidum sínum skeidum geingur, Ketill fyrstur. flods hiá beck, fallda rist á móti gieck.

Gaum ad hönum gaf ei konum ædre, snír ad Sveini ecke íll, andar rein hann kissa vill.

Frá sier víkur fallda ríkri tródu, hialar nú vid hrínga bil, heidna frú ei kissa vil.

Eda hví med ástar níu stande, villt mig kissa vessol frí, verd eg hissa út af því.

Siá! þú hefur svarid giefur sprac-ki, augunn frídu Ingvars hier, einn hiá lídum virdist mier.

Vid þeim sídann sólinn frí-da tekur. móens hlída virdta vel, ver-mir blídann hugar þel.

Vita fær nú folldinn skiær gulls-banda, Biskup garde glæstum í, giorla vard hún feiginn því.

Trú fyrir henne talde spennir ródu, tals med smlli til sem bar; týlkur milli þeirra var.

Hennar túngu hokla þungu reinir, kunne ecke þanninn þad, þo vel gieck í allann stad. Skil-

Skilníng góðann skarlats tróðann hlítur, í andlegre vitsku vel, vellum fegri gieðs um þel.

Skírð var síðann skorðann fríða linda, í veðri blíða Silkisif, sáist víða mundar drif.

Ekka sniallur líður allur borgar, hlítur skírnar helgast blóm, hvar við rír= nar sýnda gróm.

Allt gieck þetta af um riettañ tíma, mánaðar með sóma sið, sælldinn var á alla hlið.

Skømmu síðar skatnar hlída stefn= di, fiølment þíng um frónið þar, fiorg= in hrínga tign sem bar.

Fylltust hallir fóru allir þegnar, sem vettlingi valldið fá, að vísu þíngið boðnir á.

Þá var Sveinn í sinne hreinn al= skírddur, ítar þióna í œdstu stiett og Corona á høfuð sett.

Landsmenn kalla lófa miallar veit= ir Kónúng sinn þann sóma ber, segg= ium linna veitti skier.

Meira veitist málma beitir frægum Drottníng eiga frægur feck, folld er veiga leidd á beck.

 Elf=

Elfvar glansinn, glede dansinn prídi, tegir horna og hliódfærinn, hline þorna kiætte um sinn.

Allt hvad geimist eda i heimi seigist, vera hast til vellistar, valla taptist nockrum þar.

Þó fyrir festi þetta eftirlæti, þegar veitslann endast á, elfvar geislañ margir fá.

Þegar giæfann þanninn gnæfa riedi, yfir frídann Ingvars nid, á burt rída fór med lid.

Um sitt ríki ædstra líki Kónga, og Drottníngin dýr til sanns, drós med bínginn jormungands.

Fylgir Biskup framadur vitsku Kóngi, og hanns Prestar um þá tíd ei skal fresta ad Christna líd.

Ríkinn oll sem resla þoll nam stíra, kiorinn mætur Kónguriñn Christna lætur þetta sinn.

J því landi allsvalldandi kraftur, Guddóms nádar líste líd, liómade dáda trúenn fríd.

Þessa gietur þad um vetrinn skiedi, vorid góda geingur inn, glansar slód med blóma sinn. Þá

Þá vill Gramur giæfusamur búa, sína reisu i Svíþióð heim, med sióar eisu um landa reim.

Frændur hanns so fáe í krans ad vita, oll sanninde af hanns ferd, áls um strindi mikils verd.

Drottning þegar dreifir trega hor-nar, vita feck ad villdi á braut, vef-sól þecka mæla hlaut.

Sendtu lid, med sæmd og fride bur-tu, enn vertu siálfur vel sem ber, veiga álfur kir hiá mier.

Silkibanda seliu landa Stírir, and-svar kienda ordti þá, ecki senda lidid má.

Háska forinn hrigdar kiorinn veit-ir, um þrumungs becke þad til finn, þeg-ar ecke er foringinn.

Adur lid um elfvar rid nam fara, eftir þad hann Ingvar dó, ærinn skada reindu þó.

Flestir daudans feingu naudir lída, ímsa vega villtist þióð, vodalega á þvi stód.

Kongsins ord nam kirtla skordann heira, hanns og vilia vita nam, veiga þilia svaradi Gram. F 2 So

So brádlega ſagdann veg ei máttu, hiedann rádaſt heims um bí, hlióte eg nád ad varna því.

So má falla ſendir mialla handar, ad ei aftur vilier vor, vitia ſkaftur hugs med þor.

Eda í ſlíkum oſſa ríkum háſka, eins og ſeigir ſiálfur frá, ſagdre deyer reiſu á.

Giættu ad vilia Guds þann-ſkilia lærdir, Chriſtni efla áttu hier, ádur eñ reſla á ſkipinn ber.

Köngur, lída Kyrkiur ſmída láttu, um landid vída vel ſem mátt, vanda og prída á allann hátt.

Innann borgar eina á torgar hædum, vanda beſt í vorum ſtad vil eg meſta húſid þad.

Þar til frama þíns líkama fodur, jarda má í ſøgdum ſal, ſo jeg tiáe vera ſkal.

Vetur þrír þá varma rírir lída, máttu i fridi fara braut, friáls med lidi á ſíla laut.

Eins og bidur biorkinn ydu lióma, þriá þar vetur ſat med ſann, Sikling metur koſtinn þann. Chriſt-

Christni efla og kyrkiur hefla lætur, innann borgar um þad giet, eina án sorgar smída liet.

Þad musteri mikid ber af flestum, geima lísir liómann bar, líka ísinn dalneydar.

Nú skal Biskup brúka vitsku sína, húsid vandad vígia her, vill so standa Rímann hier.

Biidi lioodinn bliid sem þioodinn virdi, striidann moodinn sviida sver, siidann Odinn smiida hier.

10da Riima.

Fer eg um sídir fram til lár, fialars setia stafna, so þeir bídi ecke i ár, inn á lægi hafnar.

Senn er jeg búinn Søgunnar ord, setia i Rímna bøgur, gamall og lúinn gieds um stord, gleimast liódinn føgur.

Sælldar mundar fiærri fer, flesta daga og Grímur, þad ern undur audnast mier enn ad semia Rímur.

Hreina sína hlýdni ber, hirdir grót-tu korna, uns ad dvína æfinn fer, ept-ir heiti forna.

Rímur núna reiknast þær, riett skal hier adgiætast senn eru búnar Siøtíu og Tvær, sem vid Hundrad bætast.

Þessar allar ydur kvad Edla bør Gímhvita, og fleira um spialla þeir sem bad, þeckia siá og vita.

Samt er grana geirfugl minn, gieg-num hiarta skotinn, hiálpar vana hier til finn, heilsu og blóma þrotinn.

Gledi ósiádur gyrnast fer, giefist vægdinn miúka, samt og ádur sómir mier, Søgúna vid ad liúka.

Margur gyrnast madur vann, mun þar opt vid lenda, og valla fyrnast vil-ie hann, verk uppbyriad enda.

Sá vel byriar síníst mier, sinn ei lofstír skierdi, i anda hyriar óski sier, endirinn bestur verdi.

Hann sem úngur ordstír nær, á-giætustum vída, fróns um bungur flest-um kiær, fær hann leingi sídann.

Leirkier vidur lodir því, leingi hinn fyrsti smeckur, hinn sem midur heimi í, heitir í fyrstu þeckur.

Þó umvendist sá til sanns og sie med besta móti, er sem lendi allt vid stans, ordróm gódann hlióti. Ver-

Verølld mørgum miøg spiller, manni í fyrstu góðum, hinum kørgum hún þyrmer, hlifs þó safni glóðum.

Þad er ágiætt ad umvendast og eikur giæfu sína, enn mikil hætta ad mannspillast, midia um æfvi sína.

Því bid hafdu þier fyrir sión, þann sem leid mótmæli, hanns umvafdur hiálp um frón, heims árás ei tælir.

Hlitur strída heimi í, herflock Satans móti, ad þú sidann ángurs frí, ædstann sigur hliótir.

Þegar daudans elfvu á, andar skipi helldur, kiemstu nauda fáre frá, í fridar land óbrelldur.

Oss tilreidi siálfum sier, sannur dírdar Herra, í sælu leidi sem ei hver, so er úti hid verra.

Byriast Ríima Biskupinn,

blóma helgum príddist, ægirs lioma á þad sinn og purpura skrýddist.

Kyrkiu þessa blídum ber, bítir helgidóma, þar ad blessa þad so skier, þá med hædstum sóma.

Biskup Drottníng fretta fer, fagra Kyrkiu nýa, med hædsta lotníng, hvorium þier, hana látid vígia.

Ingvari Gram til æru nú, undir sólar ládi, vígi framur á valgauts frú, vessól ansa náde.

Hvarfyrir seigir bóka bor, bidied þess? vier reiknum, þad sá fleigir aura or, ecke skein jardteiknum.

Helgann vón ad hallda þann, hvor jardteiknum eigi, látinn skín er sagt med sann, á svartri nótt og deygi.

Þad um Ingvar ecke er tiád, af hanns bestu vinum, svolldur hrínga gat adgád, giegna Biskupinum.

Mier hafid tiád ad meira verd, mundi fyrir Gudi, trúar dád, af trigd-um gierd, tállaus med fagnudi.

Og sá liómi ástar hier, allra góð-ra manna, helldur enn dómar dagleiger, um dýrdir jardteiknanna.

Laung-

Laungunt hæli', lífs fognud lienar og fullar dádir, Ingvar sæli áſt vid Gud, alldrei bregda náde.

Frúar sætu ſvorenn vid, ſo ei príd-inn Þrotni Biſkup mætur muſterid, meſt-um vígir Drottni,

Og heilogum ollum þá. Ingvars medur nafne, á þeim dogum, einginn sá, unnar lióſinn kafni.

Steinþró nýa ſterkir þar, ſtála hinggu- tírar, elldi día blómann bar, búenn ſylfri ſkíra.

Yfir ſettur er þar kroſſ, allur rod-inn gulli, þad var riett ſem hrínga hnoſſ, hokla bídur ulli.

Ingvars lík þar logdu í þró, lát-ſt fyr i kiſtu um þad ríkur Biſkup bió, og Budlúng ſæmda liſtur.

Sálumessur síngur þá, sæmdur helgre yrkiu, olldinn hress med inde má, Jngvars nefna kyrkiu.

Eptir lísta þágu þar, þegna oturs giallda, Kóngur bíst til burtferdar, brátt á vatned kallda.

Drottníng kvedur Doglíng þá, drómundana setti, gott var vedur elfvu á, æsist birinn þietti.

Runnu skeidir riettann veg, rymde i kadla hiólum vard ei leidinn virdsum treg, vedra svals í gólum.

Síst af tiáer ferdum fyr, Fylkirs Austur slódar, helldur enn þá í hægum bir, hann kom til Svkþiódar.

Frændur og vinir fagnande fífu bor medtaka, og allir hinir fermdir se, furdu gladir vaka.

Land-

Landstiórn veita vill med dád, Vís-
ir þiód eg letra, enn því neytar annad
lád, eiga sagdist betra.

Þángad vitia vil hann tier, um
votar brautir skeida, enn ecke sitia á
hialli hier, Herrann mun oss leida.

Vetur lída taldir tveir, tamur
þundar elldi, linna hlída frægur freyr,
fór úr Svía velldi.

Vargar hlunns i vedra hríd, velltust
áls á jordum Þeingill uns med
leysdann líd, lendti austur i Gordum.

Sat þar vetur þennann þó, þrúgadur
ongvum vanda, þarum gietur burt
sig bió, bor um vorid randa.

Skipum lagdi elfvu á, af honum
sídast fretta, Ketill sagdi fólki frá,
flestir kynne þetta.

Hann frá Svíum' híngad fór, á haudur gamallt Ísa, Soguna frí nam forna þór, þessa fólke auglýsa.

Hier stadnæmist hiálma freyr, halld-inn snotur leinge, Ingvars ræmdist meir og meir, mesta frægdar geingi.

Þad hid sanna vilium vier, vanda i skrif ad hneygia, hitt þá annad ecke hier, odrum kienna og seigia.

Sagann bókum eftir er, Odds er nefndum Fróda, ritinn iók sem vitum vier, veitir olldu glóda.

Munkur var sá menia freyr, mælir hann ad tiáve, prúder i svare Prestar tveir, prídda Sogu á láde.

Sá Isleifur annar hiet, úngur hokla vidur, og Glúmur reifur gamms vid flet, greinist Þorgeirs nidur.

Inn-

Innir gladur' ordast hier, Isleifur i
kvædi, ad' Kaupmadur Soguna sier
Svenskur greina næde.

Ingvars sanna æfvi
og Sveins, uppai liood eg
setta, flestallt bannar mier
til. meins, mærdar smiidi
utrietta.

Þo ad kvædinn þiki
stird, þad vorkinna beidi,
sinnis giædinn vitsku vird,
vonar dals um heidi.

Vitrum Þorni veiga
hendt, Vel-Edla eidsvarna
jolners horninn jeg fæ sendt,
Jooni syni Arna.

Giæda lísti hlíooti hier, handar Jsa Skierdir, allt hvad Christi augad sier, ad fyrir bestu verdi.

Artal grundad greinist nw, giørda eg þessar Riimur Sautjan Hundrud Siøtíu og þriw, svals um vinda griimur.

Sigtyrs qvonar sælldinn þver, sierhvad noog adherdir, þvii vil eg vona þessar hier, þær siidustu verdi.

Blooma gaifud stendur stord, Stufur rann

á

ai Leiti Grædirs riaifur, gledi mord, greini eg bundid heiti.

Fundar þundar faitt er kaitt, fer so hier umbreitast, mundar punda maittur braitt, mier þo ber ad veitast.

